

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: M. K.
bytem X
proti

žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2021, č. j. JMK 170212/2021, sp. zn. S-JMK 160442/2021/OD/VW,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2021, č. j. JMK 170212/2021, sp. zn. S-JMK 160442/2021/OD/VW, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **11 228 Kč**, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2021, č. j. JMK 170212/2021, sp. zn. S-JMK 160442/2021/OD/VW (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odboru dopravy, oddělení správních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „prvostupňový orgán“), ze dne 30. 9. 2021, č. j. MZi-2020/516057-7, sp. zn. OSDD/210931/2020/210931-NK (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo

„rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ nebo „rozhodnutí o přestupku“), a toto rozhodnutí jako správné potvrdil.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto přestupku se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla RZ: X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená zákonem o silničním provozu. Automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno, že dne 7. 6. 2020 v 19:42 hod. v obci Rajhrad, na ulici Stará pošta, na 1,1 km silnice III/42510, blíže neustanovený řidič vozidla RZ: X překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, neboť v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 61 km/h, resp. 58 km/h po odečtení toleranční odchylky ± 3 km/h ve prospěch řidiče. Tím došlo k porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a k jednání mající znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.
3. Za tento přestupek uložil prvostupňový orgán žalobci podle § 125f odst. 4 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 1 500 Kč. Současně byla žalobci rozhodnutím o přestupku uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se podává, že jelikož odvolání směřovalo proti celému prvostupňovému rozhodnutí, přezkoumal žalovaný rozhodnutí o přestupku v celém rozsahu, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo. Žalovaný přezkoumal nejen zákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nýbrž i jeho správnost. Po shrnutí dosavadního postupu ve věci se žalovaný vyjádřil k jednotlivým odvolacím námitkám.
5. K námitce, že měl prvostupňový orgán povinnost vést řízení s řidičem vozidla, žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně založil do spisového materiálu podání ze dne 26. 6. 2020 učiněné z emailové adresy X, jehož přílohou bylo sdělení totožnosti řidiče. Toto podání nebylo opatřeno uznávaným elektronickým podpisem ani nebylo ve lhůtě podle § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“), řádně doplněno. O náležitostech doplnění podání a důsledcích nedoplnění podání byl podatel obratem poučen. Jelikož podání nemělo zákonné náležitosti, správní orgán I. stupně k němu nemohl přihlídnout. Další námitky týkající se případného postupu prvostupňového orgánu ve vztahu k řízení o přestupku řidiče vozidla jsou tak zcela bezpředmětné.
6. Pokud žalobce namítal, že v místě údajného přestupku je nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h, žalovaný sdělil, že podle oznámení přestupku, přiložené fotodokumentace a Schválení úseku měření rychlostí platil v místě měření rychlosti rychlostní limit 50 km/h stanovený obecnou úpravou v obci. Žalovaný má tedy za to, že s ohledem na spisový materiál byl skutkový stav spolehlivě prokázán a řádně odůvodněn. Další ohledání místa měření, jak navrhoval žalobce, by bylo zcela nadbytečné.
7. Co se námitky žalobce týče, že správní orgány neuveřejnily vhodným způsobem informaci o měření rychlosti v obci Rajhrad, a tudíž nebylo prokázáno splnění

zákonných podmínek pro automatizované měření rychlosti městskou policií, žalovaný uzavřel, že na webových stránkách města Židlochovice jsou uveřejněna všechna místa měření rychlosti Městskou policií Židlochovice, včetně všech ověřovacích listů měřících zařízení, a to dle údajů na stránce minimálně ode dne 3. 8. 2016.

8. Konečně k odvolací námitce, že se prvostupňový orgán vůbec nevěnoval zjištění, zda jsou proti žalobci vedena další správní řízení, která by mohla spadat do společného řízení, žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně k možnosti vedení společného řízení přihlíží z úřední povinnosti. Pokud ve své databázi prvostupňový orgán nezjistil, že jsou s žalobcem vedena další řízení, pak nevedení společného řízení nemusí zdůvodňovat. Nelze rovněž odhlédnout od skutečnosti, že ani žalobce nic takového relevantně nenamítal.
9. Dle žalovaného byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. V řízení bylo bezpečně zjištěno, že je žalobce provozovatelem vozidla a současně došlo k porušení ustanovení zákona o silničním provozu, v důsledku čehož žalobce spáchal přestupek kladený mu za vinu. Na základě podkladů obsažených ve správním spisu a podkladů shromážděných prvostupňovým orgánem má žalovaný tyto skutečnosti za prokázané.
10. Žalovaný uzavřel, že rozhodnutí o přestupku splňuje obsahové náležitosti podle § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“) a je zcela v souladu s právními předpisy. Proto odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí jako správné potvrdil.

III. Žaloba

11. V žalobě uplatnil žalobce následující žalobní body. V první řadě namítal, že prvostupňový orgán neměl právo zahájit řízení o přestupku provozovatele vozidla, jelikož mu byla známá totožnost řidiče vozidla. Žalobce prvostupňovému orgánu sdělil totožnost řidiče vozidla pomocí emailu bez zaručeného elektronického podpisu. Správní orgán I. stupně k tomuto sdělení nepřihlédl, jelikož nebylo učiněno v kvalifikované formě podle § 37 odst. 4 s. ř. S touto úvahou se žalobce neztotožňuje. Má naopak za to, že své povinnosti sdělit totožnost řidiče zcela dostal tím, že požadovanou informaci poskytl v prosté písemné formě. Zákon zde kvalifikovanou formu nepožaduje. Účelem sdělení totožnosti řidiče je pouze to, aby se správní orgány o totožnosti řidiče dozvěděly, přičemž se tak nemusí stát podáním. Nejde o úkon, jímž by se disponovalo řízením. Takové úkony pak lze dle judikatury Nejvyššího správního soudu učinit i v jiné formě.
12. Kromě toho mají správní orgány povinnost zahájit řízení *ex officio*. Je proto zcela nerozhodné, jakým způsobem (resp. v jaké formě) se o skutečnostech potřebných k zahájení řízení dozví. Při rozhodování o zahájení řízení může být posuzována věrohodnost těchto zjištění, nemohou však být *a priori* odmítnuty pouze pro nedostatečnou formu. Vzhledem k tomu, že správní orgány ignorovaly písemnost obsahující totožnost řidiče vozidla, nebyla splněna podmínka pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu; řízení o přestupku provozovatele vozidla tudíž bylo zahájeno nezákonně. Nezákonné je proto i napadené rozhodnutí z něj vzešlé.
13. Žalobce dále namítal, že skutková zjištění správních orgánů týkající se úpravy nejvyšší dovolené rychlosti nebyla prokázána a nemají oporu ve správním spisu. Žalobce tvrdil,

že v místě měření je dovoleno jet rychlostí 70 km/hod, což navrhoval prokázat ohledáním místa. Ze zajištěných podkladů nevyplývá, že by v měřeném úseku bylo dovoleno jet rychlostí nejvýše 50 km/h. Žalovaný dezinterpretoval a nesprávně vyhodnotil podklady pro rozhodnutí; úprava nejvyšší dovolené rychlosti přitom zůstala neprokázána. Ohledně povinností orgánů veřejné moci při zjišťování a dokazování skutkového stavu při spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti žalobce odkázal na judikaturu správních soudů.

14. Podle žalobce se žalovaný přesvědčivě nevypořádal ani s odvolací námitkou ohledně namítané absence uveřejnění informace podle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii. Žalobce tuto informaci nikde nedohledal, má tedy za to, že uveřejněna nebyla. Pokud žalovaný odkázal na webové stránky, aniž by jejich obsah zachytil ve správním spisu, zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Tuto vadu nelze odstranit ani v řízení před správním soudem, neboť není účelem soudního přezkumu dokazovat skutečnosti, které byly sporné již ve správním řízení.
15. Konečně žalobce namítal, že správní orgány neprovedly společné řízení o dalších přestupcích žalobce, resp. neabsorbovaly uložené správní tresty. Žalobce si nevede evidenci řízení, proč navrhl provést důkaz z úřední evidence správního orgánu I. stupně. Veřejná správa je službou veřejnosti. Pokud se žalobce dožadoval provedení výpisu z evidence k důkazu, bylo povinností správního orgánu tomuto důkaznímu návrhu vyhovět. Učinil-li pak žalovaný závěr o tom, že prvostupňový orgán nezjistil ve své databázi žádná další řízení, aniž by byl příslušný výpis z evidence obsažen ve správním spisu, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné.
16. Pro tyto důvody žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí o přestupku, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně po žalovaném požaduje uhradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný se k žalobě vyjádřil přípisem ze dne 24. 2. 2022, v němž sdělil, že s podanou žalobou nesouhlasí. Napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné, žalovaný i správní orgán I. stupně při rozhodování postupovali zcela v souladu s platnou právní úpravou. Není pravdou, že pro sdělení údajů o totožnosti řidiče není zákonem určená forma. Sdělení těchto údajů na výzvu provozovateli vozidla se považuje za podání vysvětlení. K podání vysvětlení, kterým měla být sdělena totožnost řidiče a které bylo zasláno prostřednictvím emailu z emailové adresy X bez zaručeného podpisu, a přes výzvu nebylo doplněno o podpis, nelze přihlížet. Podpis je základní náležitostí podání, která zaručuje autenticitu. Prvostupňový orgán postupoval zcela v souladu s právní úpravou, zatímco komunikaci žalobce lze považovat za obstrukční.
18. Žalovaný pak neprováděl dokazování obsahem webových stránek města Židlochovice, pouze odkázal na skutečnost, že informace byly před datem spáchání přestupku řádně uveřejněny. Tato informace je veřejně dostupná a rovněž je zmocněnci a právnímu zástupci žalobce notoricky známá (např. z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 2. 2022, č. j. 41 A 38/2020-57).
19. Argumentace žalobce týkající se nepřekročení maximální dovolené rychlosti je spekulativní a hypotetická. Je pravdou, že skutkový stav musí být správními orgány zjištěn tak, aby nebylo pochybnosti o tom, že se daný přestupek stal, a mohlo tak být

zahájeno řízení ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgány však nejsou povinny vyvracet všechny hypotetické pochybnosti a prokazovat negativní skutečnosti. Opačný postup by v podstatě znamenal, že jakékoliv své tvrzení by musel správní orgán dokazovat, což by mohlo vést až k eliminaci jeho činnosti. To se týká též námitky nevedení společného řízení. Žalobce neuvedl, kterého řízení by se porušení absorpce mělo týkat ani neuvedl, že by k porušení této zásady vůbec došlo. Správní orgán I. stupně věnoval případnému vedení společného řízení pozornost z úřední povinnosti, přičemž nic takového neshledal.

20. Žalovaný uzavřel, že napadené rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, přičemž k jeho vydání byly shromážděny naprosto dostatečné podklady. Proto krajskému soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

21. Ze správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti. Dle oznámení přestupku ze dne 8. 6. 2020 bylo automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích Městskou policií Židlochovice zjištěno, že dne 7. 6. 2020 v 19:42 hod., v obci Rajhrad, na ulici Stará pošta, na silnici III/42510, na 1,1km blíže neustanovený řidič vozidla RZ: X překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, neboť v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, jel rychlostí 61 km/h. Po odečtení toleranční odchylky ± 3 km/h ve prospěch řidiče činila naměřená rychlost vozidla 58 km/h. Měření rychlosti jízdy bylo provedeno přístrojem Ramer RAMER10 T, v. č. 19/0847, který pracuje v automatizovaném režimu bez obsluhy. Měřicí zařízení mělo v době zjištění přestupku platné ověření, nastavení parametrů bylo provedeno proškolenými strážníky městské policie podle návodu k obsluze. Měřicí zařízení bylo umístěno v souladu s § 79a zákona o silničním provozu; jedná se o stanoviště schválené policií ČR.
22. Ve správním spisu je dále založen záznam o přestupku ze dne 2. 12. 2020 obsahující fotografii z radarového měření (snímek č. 6155), včetně naměřených údajů, jakož i informace o použitém měřicí rychlosti. Ve správním spisu je pak obsaženo i osvědčení č. 2815/15 ze dne 23. 10. 2015 a ověřovací list k rychloměru č. 146/19 ze dne 14. 8. 2019. Právě tak zde lze nalézt kartu vozidla RZ: X a stanovisko PČR stran měření rychlosti ze dne 4. 4. 2018 (schválení míst měření rychlosti MP Židlochovice stacionárními radary), včetně prodloužení platnosti stanoviska ze dne 4. 4. 2020.
23. Na základě těchto podkladů výzvou ze dne 8. 6. 2020 vyzval správní orgán I. stupně žalobce jako provozovatele vozidla, aby uhradil částku 500 Kč, případně sdělil totožnost řidiče vozidla. Současně žalobce poučil ve smyslu § 125h odst. 5 až 7 zákona o silničním provozu. Dne 26. 6. 2020 žalobce zaslal správnímu orgánu I. stupně na e-mailovou adresu elektronické podatelny e-mail, jehož přílohou bylo sdělení totožnosti řidiče (jako řidiče vozidla žalobce označil svou osobu, neboť nikdo jiný vozidlo nepoužívá). Jelikož podání žalobce neobsahovalo předepsané náležitosti – nebylo podepsáno osobou, která jej učinila (tj. opatřeno elektronickým podpisem) – vyzval správní orgán I. stupně žalobce k doplnění podání ve lhůtě podle § 37 odst. 4 s. ř. Přitom žalobce poučil o náležitostech doplnění podání a právních důsledcích v případě, že podání doplněno nebude. Žalobce však ve stanovené lhůtě podání nedoplnil. Poněvadž správní orgán I. stupně nezjistil okolnosti odůvodňující zahájení řízení proti řidiči vozidla, usnesením ze dne 9. 11. 2020 věc odložil.

24. Poté prvostupňový orgán příkazem ze dne 9. 11. 2020 zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla, proti kterému podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce včasný odpor. Tudíž prvostupňový orgán pokračoval v řízení o přestupku provozovatele vozidla. Následně přípisem ze dne 27. 8. 2021 správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce o provedení dokazování mimo ústní jednání a vyzval jej k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Toho však žalobce ani jeho zmocněnec nevyužili. Následně správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o přestupku, proti kterému podal zmocněnec žalobce blanketní odvolání, které na výzvu prvostupňového orgánu v zákonné lhůtě doplnil o odvolací důvody a o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.

VI. Posouzení věci krajským soudem

25. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
26. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu vycházel soud ze správního spisu předloženého žalovaným.
27. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, které ani účastníci sami nepožadovali. Po vyhodnocení žalobních námitek dospěl krajský soud k závěru, že žaloba **je důvodná**.

a) K nesplnění podmínek k zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla

28. Žalobce v žalobě v první řadě argumentoval tím, že v posuzované věci nebyly splněny zákonné podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu. Nutno podotknout, že v tomto ohledu se jedná o naprosto klíčovou žalobní námitku, neboť pokud by podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla naplněny nebyly, byl by jakýkoli další soudní přezkum napadeného rozhodnutí nadbytečný, neboť odpovědnost provozovatele vozidla je vůči odpovědnosti řidiče subsidiární.
29. Žalobce v žalobě argumentoval tím, že správní orgán I. stupně neměl právo zahájit s ním řízení o přestupku provozovatele vozidla, neboť mu byla známa osoba řidiče. Tu žalobce správnímu orgánu sdělil prostřednictvím e-mailu, který však neopatřil elektronickým podpisem.
30. Podle § 37 odst. 1 s. ř. v. věty první: „*Podání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu.*“ Formální náležitosti podání obecně upravuje odst. 4 téhož ustanovení, podle kterého: „*Podání je možno učinit písemně nebo ústně do protokolu anebo v elektronické podobě. Za podmínky, že podání je do 5 dnů potvrzeno, popřípadě doplněno způsobem uvedeným ve větě první, je možno je učinit pomocí jiných technických prostředků, zejména prostřednictvím dálkopisu, telefaxu nebo veřejné datové sítě bez použití podpisu.*“

31. Jak plyne z prvně citovaného ustanovení, je podání úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Prostřednictvím podání se dotčené osoby obracejí na správní orgány a komunikují s nimi. Za podání je nutné považovat veškeré písemnosti, které jsou určeny správním orgánům. Přitom není rozhodné, zda a jak zákon tyto písemnosti pojmenovává. Z ničeho přitom nelze dovodit, že by se v případě sdělení totožnosti řidiče správnímu orgánu nemělo jednat o podání, a tudíž nebylo potřeba, aby toto sdělení splňovalo zákonem předepsané formální náležitosti. Ostatně konkrétní důvody, proč by oznámení totožnosti řidiče nebylo možné považovat za podání ve smyslu shora citované úpravy, nepředestřel ani žalobce. Prostřednictvím sdělení provozovatel vozidla oznamuje správním orgánům totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku, tedy dochází k předání informace, která má podstatný vliv na další postup správních orgánů. Tudíž se nepochybně jedná o úkon směřující vůči správním orgánům. Tím jsou nepochybně naplněny definiční znaky podání podle § 37 odst. 1 s. ř.
32. Jelikož oznámení řidiče představuje podání, je třeba, aby bylo učiněno zákonem předvídaným způsobem. V řešené věci žalobce učinil podání pomocí e-mailu bez uznávaného elektronického podpisu. Takové podání přitom nelze podřadit žádné z privilegovaných forem podání dle § 37 odst. 4 věty první s. ř. (srov. k tomu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2016, č. j. 7 As 274/2016-16). Proto bylo povinností žalobce své podání podle § 37 odst. 4 věty druhé s. ř. do pěti dnů potvrdit, resp. doplnit, některým z výše uvedených způsobů (písemně, ústně do protokolu nebo v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem). Nutno dodat, že není povinností správních orgánů podatele k předložení podání v řádné formě vyzývat. Na druhou stranu nic nebrání tomu, aby správní orgány v rámci své obecné poučovací povinnosti podatele o nutnosti potvrzení (resp. doplnění) podání v řádné formě a následcích nedoplnění poučily. Tak tomu bylo i v projednávané věci. Pokud podání uvedeným způsobem doplněno není, správní orgány k němu nepřihlíží (srov. k tomu přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008-70).
33. V posuzované věci není sporu o tom, že k potvrzení či doplnění podání nedošlo (strany shodně uzavírají, že žalobce doručil žalovanému e-mail bez uznávaného elektronického podpisu, který dodatečně nepotvrdil ani nedoplnil žádnou z kvalifikovaných forem). Podání navíc bylo učiněno z e-mailové adresy, která zcela zřejmě nepatří žalobci (jako odesílatel byl uvedena osoba „M. V.“). Jelikož oznámení žalobce nebylo učiněno zákonem předvídaným způsobem, správní orgán I. stupně nepochybil, naopak jednal zcela v souladu s právní úpravou, pokud k takovému podání nepřihlédl. Bez označení řidiče provozovatelem vozidla a za neexistence jiných podkladů vedoucích k určení totožnosti konkrétního řidiče neměly správní orgány reálnou příležitost přestupce zjistit. Proto byl postup, kterým správní orgán I. stupně věc odložil a zahájil správní řízení o přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, zcela správný. Námitce žalobce tudíž krajský soud nepřisvědčil.

B) K úpravě nejvyšší dovolené rychlosti

34. Dále žalobce namítal, že skutková zjištění správních orgánů týkající se úpravy nejvyšší dovolené rychlosti nebyla prokázána a nemají patřičnou oporu ve správním spisu.
35. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný měl skutkový stav stran nejvyšší dovolené rychlosti za dostatečně prokázaný s ohledem na listiny založené ve

správním spisu. Proto krajský soud přezkoumal a důkladně vyhodnotil citované podklady. Dospěl přitom k závěru, že jakkoliv lze z daných podkladů *prima facie* dovodit, že v místě spáchání přestupku bylo dovoleno jet rychlostí nejvýše 50 km/h (tato okolnost plyne z oznámení přestupku i ze záznamu o přestupku; naopak ze schválení úseku měření rychlosti nic o nejvyšší dovolené rychlosti nevyplývá), a v obvyklých případech by byla taková kombinace podkladového materiálu k prokázání spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti dostačující, nejsou citované podklady *per se* způsobilé dostatečně spolehlivě vyvrátit odvolací námitku týkající se existence dopravní značky č. B 20a zvyšující nejvyšší dovolenou rychlost v měřeném úseku z 50 na 70 km/h. Žádný z odkazovaných podkladů totiž dopravní značení v měřeném úseku přímo nezachycuje. Vznesená námitka je přitom z pohledu spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti stěžejní. Pokud by se totiž v místě měření rychlosti dopravní značka č. B 20a zvyšující nejvyšší dovolenou rychlost v obci z 50 na 70 km/h skutečně nacházela, nemohlo by v posuzovaném případě (žalobci byla po odečtení toleranční odchylky naměřena rychlost 58 km/h) k překročení nejvyšší dovolené rychlosti, a tedy ani k naplnění skutkové podstaty přestupku, dojít.

36. Z toho důvodu bylo zapotřebí dokazování doplnit o konkrétní zjištění spolehlivě prokazující nejvyšší dovolenou rychlost v měřeném úseku, a to ke dni spáchání přestupku. Ačkoliv žalobce na existenci dopravní značky č. B 20a navyšující podle § 18 odst. 7 zákona o silničním provozu nejvyšší dovolenou rychlost v obci na 70 km/h poukazoval již v odvolání, žalovaný k doplnění dokazování nepřistoupil. Tím zatížil napadené rozhodnutí vadou podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Primárním úkolem správního soudnictví pak není nahrazovat činnost správních orgánů při zjišťování skutkového stavu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 5 As 161/2016-21). Je naopak povinností správních orgánů zjistit skutkový stav, o němž nepanují důvodné pochybnosti (§ 3 s. ř.). Přitom podle § 51 odst. 1 s. ř.: „*K provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy.*“ Podle § 52 s. ř. dále platí, že: „*Účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.*“
37. V posuzované věci žalobce své tvrzení navrhoval prokázat ohledáním místa měření rychlosti. Třebaže žalovaný nebyl tímto konkrétním návrhem vázán, jsou správní orgány vždy povinny provést důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností. Není proto vyloučeno, aby žalovaný námitku žalobce vyvrátil např. odkazem na skutečnosti známé mu z úřední činnosti (např. pokud mu je z jiných správních řízení známo, že v okamžiku spáchání projednávaného přestupku v měřeném úseku ani jeho bezprostřední blízkosti dopravní značka č. B 20a navyšující nejvyšší dovolenou rychlost v obci na 70 km/h umístěna nebyla). Stejně tak se mohl žalovaný s dotazem ohledně existence a umístění dopravní značky č. B 20a obrátit na příslušný silniční správní úřad. V řešené věci nicméně žalovaný na své zákonné povinnosti zjistit skutečný stav věci bez důvodných pochybností, jakož i opatřit si pro vydání rozhodnutí dostatečné podklady, rezignoval. Napadené rozhodnutí tak v tomto ohledu trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.].

C) K nesplnění podmínky dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii

38. Žalobce dále žalovanému vytýkal, že dostatečně přesvědčivě nevypořádal jeho námitku ohledně absence uveřejnění informace podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, neboť ve správním spisu chybí důkazy o splnění této povinnosti.
39. Obecně platí, že součástí správního spisu musí být vše, co se vztahuje k projednávané věci. Jde zejména o podání účastníků řízení, protokoly, záznamy, písemná vyhotovení procesních a meritorních rozhodnutí. Jak k obsahu správního spisu uvedl i Nejvyšší správní soud: „*správní spis tvoří všechny dokumenty týkající se téže věci. Toto pravidlo se neuplatní pouze tehdy, stanoví-li zákon jinak.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541). V případě, že by správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel z některé skutečnosti, která není obsahem spisového materiálu, bude jeho rozhodnutí nezákonné z toho důvodu, že nemá oporu ve spise [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].
40. K povaze internetových stránek jako důkazního prostředku a zachycení jejich obsahu se ve své rozhodovací praxi v minulosti opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud. Je potřeba vycházet z předpokladu, že obsah jedné a té samé internetové stránky vzhledem k povaze internetu může být a obvykle též je proměnlivý v čase. Proto je třeba podobu webové stránky aktuální v době rozhodování správních orgánů zaznamenat ve správním spisu (srov. zde rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 30/2009-70). Pokud by správní orgán nezachytil stav internetové stránky, kterou vzal v potaz pro své rozhodování (ať už tiskem nebo uložením na elektronickém nosiči dat), znemožnil by tak v podstatě správnímu soudu úkol vycházet při přezkumu rozhodnutí ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Není totiž žádná záruka, že informace na určité internetové stránce budou v okamžik soudního přezkumu odpovídat informacím, které na určité stránce byly v okamžiku správního rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58).
41. Z citované judikatury se jednoznačně podává, že využijí-li správní orgány při svém rozhodování informace obsažené na internetových stránkách, jsou povinny soudobý stav příslušné webové stránky odpovídajícím způsobem zaznamenat ve správním spisu. V opačném případě nelze na závěry správních orgánů vzešlé z informací obsažených na webových stránkách pohlížet jako na přijaté v souladu se zákonem.
42. V řešené věci sice žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že požadované informace (tj. seznam míst měření rychlosti Městskou policií Židlochovice, včetně ověřovacích listů k jednotlivým měřícím zařízením) byly v okamžiku spáchání přestupku veřejně dostupné na webových stránkách obce Židlochovice, avšak toto své tvrzení žádným způsobem nedoložil. Ve správním spisu není založen snímek obrazovky (tzv. „*printscreen*“) odkazovaných webových stránek zachycující stav stránek k datu spáchání přestupku. Součástí spisové dokumentace pak není ani elektronický nosič dat (např. CD), na němž by byl stav internetové stránky k okamžiku spáchání přestupku zachycen. Pokud se žalovaný odvolal na informace uveřejněné na webových stránkách, bylo jeho povinností v souladu s citovanými judikaturními závěry, jakož i se zásadou písemnosti správního řízení a zásadou řádného vedení správního spisu, podobu těchto stránek dostatečně zaznamenat ve správním spisu. Pouhý odkaz na aktuální verzi webových stránek nelze z důvodu proměnlivosti obsahu webových stránek v čase považovat za dostačující.

43. Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani tvrzení žalovaného, že požadované informace jsou na příslušné webové stránce v nezměněné podobě uveřejněny minimálně od 3. 8. 2016; i tento závěr postrádá oporu ve správním spisu. Konečně pak není v posuzované věci rozhodné ani to, že musel být obsah webových stránek zmocněnci a právnímu zástupci žalobce dobře známý. V tomto směru je rozhodné pouze to, zda byly údaje o existenci a umístění měřicího zařízení ke dni spáchání přestupku řádně uveřejněny, aby se s nimi měl možnost seznámit žalobce. To však ve správním řízení před žalovaným osvědčeno nebylo.
44. Lze tedy uzavřít, že žalovaný pochybil, když obsah webových stránek, jimiž vyvracel odvolací námitku stran neprokázání podmínky dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, odpovídajícím způsobem nezachytil ve správním spisu. Tímto postupem žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal za základ napadeného rozhodnutí, nemá potřebnou oporu ve správním spisu.

D) K nevedení společného řízení

45. Konečně žalobce žalovanému vytýkal, že se nedostatečně vypořádal s jeho odvolací námitkou týkající se nevedení společného řízení. K tomu krajský soud uvádí následující argumentaci.
46. Podle § 88 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich platí, že: *„Pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení.“* Pokud se týče konání společného řízení, Nejvyšší správní soud opakovaně formuloval právní názor, že neprojednání jednotlivých správních deliktů (*mutatis mutandis* přestupků) ve společném řízení ještě samo o sobě nepředstavuje vadu řízení, která má vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. Avšak platí, že ani v případech, kdy není vedeno společné řízení o správních deliktech spáchaných v souběhu, nemohou správní orgány rezignovat na absorpční zásadu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62, či ze dne 12. 4. 2018, č. j. 2 As 426/2017-62).
47. V projednávané věci není sporu o tom, že ke splnění podmínek pro vedení společného řízení byly správní orgány povinny přihlížet z úřední povinnosti. Sporné je naopak to, zda za situace, kdy žalobce namítal existenci dalších řízení, která by měla být projednána ve společném řízení, a správní orgány z evidence žádná taková řízení nezjistily, bylo povinností správních orgánů nevedení společného řízení blíže zdůvodňovat a provést důkazy navržené žalobcem.
48. Krajský soud vyhodnotil skutkové a procesní okolnosti projednávané věci a dospěl k závěru, že správní orgány nepochybily, pokud poté, co ve své databázi nezjistily existenci dalších řízení vedených s žalobcem, se nevedením společného řízení blíže nezabývaly. V rámci žalobní námítky žalobce totiž pouze v obecné rovině tvrdil, že existovala další řízení, která by měla být pojata ke společnému projednání, resp. správní tresty v nich uložené měly být v souladu s absorpční zásadou zohledněny při ukládání nynějšího správního trestu. Žalobce však netvrdil, jaká konkrétní řízení by měla do společného řízení být zahrnuta a nepředestřel ani druh a výši správních trestů v těchto řízeních uložených, které by měly být dle zásady absorpce vzaty do úvahy při nynějším rozhodování. Žalobce se jak v řízení před žalovaným, tak v řízení před krajským soudem

omezil na strohé konstatování, aniž by o v minulosti vedených řízeních uvedl jakékoliv bližší informace.

49. Za takové situace pak nelze po správních orgánech rozumně požadovat, aby poté, kdy ve své evidenci žádné záznamy stran správních řízeních vedených s žalobcem nenalezly, toto negativní zjištění blíže zdůvodňovaly. Pro tento postup nebyly dány věcné důvody. Stejně tak nebyly dány okolnosti pro to, aby žalovaný provedl žalobcem navržený důkaz (výpis z úřední evidence správního orgánu I. stupně). Provedení navrhovaného důkazu by bylo s ohledem na skutkové okolnosti případu nadbytečné; žalobce poskytl pouze značně obecné tvrzení, které nijak blíže nekonkretizoval.
50. K tomu pak lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2018, č. j. 3 As 11/2017-42, v němž tento soud dovodil, že: *„Chybný je také názor stěžovatele, který se domnívá, že zpochybní-li skutkový stav zjištěný správním orgánem, je povinností správního orgánu provést jím navržené důkazy, které mají tato zjištění vyvrátit. Je sice pravdou, že primárně tíží důkazní břemeno správní orgán (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality – viz § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu), přijetí názoru stěžovatele by ale v podstatě znamenalo, že v podstatě jakékoli jeho tvrzení musí správní orgán dokazovat; to by ovšem popíralo princip procesní ekonomie (v kontextu požadavku na zjištění skutkového stavu, o němž nejsou „důvodné pochybnosti“) a vedlo by v praxi ke zcela absurdním situacím (k tomu srov. například rozsudky tohoto soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, ze dne 22. 5. 2014, č. j. 7 As 50/2014-43, či ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37).“*
51. Jelikož krajský soud v postupu žalovaného v otázce nevedení společného řízení vady neshledal, námitce žalobce nepřisvědčil.

E) Nezveřejňování osobních údajů

52. Požadavkem žalobce na nezveřejňování údajů o žalobci a jeho právním zástupci se krajský soud nezabýval, neboť tento nemá žádnou souvislost s předmětem řízení před zdejším soudem, tj. s přezkumem zákonnosti napadeného rozhodnutí. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2021, č. j. 1 As 427/2020-4: *„Námitkami směřujícími proti způsobu vyvěšování rozsudků na webových stránkách Nejvyššího správního soudu se kasační soud nijak nezabýval, neboť nesouvisejí s předmětem tohoto řízení, jímž je přezkum napadeného rozsudku krajského soudu.“* Shodně např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2021, č. j. 2 As 357/2019-42.

VII. Závěr a náklady řízení

53. Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, shledal soud žalobní námitky týkající se nedostatečně prokázané úpravy nejvyšší dovolené rychlosti a splnění podmínek dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii důvodnou, proto mu nezbylo, než napadené rozhodnutí pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
54. V dalším řízení je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem krajského soudu. Žalovaný je v pokračujícím řízení povinen přezkoumatelně a věcně správně vypořádat obě odvolací námitky tak, aby se jeho závěry opíraly o obsah správního spisu.
55. O nákladech řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů

řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Na poskytnutí právní služby zástupce (advokáta) vznikly náklady za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava věci a sepsání žaloby) po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož bývalý zástupce žalobce Mgr. Václav Voříšek je plátcem DPH, zvýšil soud náhradu odměny za právní zastoupení o částku připadající na tuto daň. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. listopadu 2023

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce